

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Kocourka a soudkyň Sylvy Šiškeové a Evy Šonkové v právní věci žalobců: a) **prap. O. B.**, b) **prap. J. Č.**, c) **prap. R. K.**, d) **prap. L. M.**, dříve **M.**, e) **prap. M. N.**, f) **prap. M. Š.**, všichni zast. Mgr. Zdeňkem Honzíkem, advokátem se sídlem Rooseveltova 49/16, Plzeň, proti žalovanému: **generální ředitel Vězeňské služby České republiky**, se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 3. 2023, č. j. VS-233991-10/ČJ-2022-80000L-51ODV, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 20. 10. 2023, č. j. 51 Ad 2/2023-76,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit každému z žalobců náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **1 060,83 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejich zástupce, Mgr. Zdeňka Honzíka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Tato věc se týká žádosti žalobců o proplacení přiměřené doby na jídlo a odpočinek podle § 60 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (zákon o služebním poměru), za období od 12. 4. 2019 do 12. 4. 2022.

[2] Žalobci a) až e) sloužili v celém tomto období ve Věznici V. jako dozorcí na oddělení výkonu trestu. Žalobce f) sloužil jako dozorce na oddělení výkonu trestu do února 2022 a v březnu a dubnu 2022 sloužil jako strážný na oddělení vězeňské stráže. Společnou žádostí doručenou řediteli věznice dne 13. 4. 2022 se žalobci domáhali proplacení hodin, které jim

byly podle jejich názoru nesprávně započítány jako přestávky ve službě na jídlo a odpočinek (§ 60 odst. 1 zákona o služebním poměru), ačkoli měly být zahrnuty do doby služby. Ředitel věznice rozhodnutím ze dne 17. 10. 2022 žádost žalobců zamítl. Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví zamítl odvolání žalobců a rozhodnutí ředitele věznice potvrdil.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobci bránili u Krajského soudu v Praze, který rozhodnutí žalovaného zrušil, neboť dospěl k závěru, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav [§ 76 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Za zásadní nedostatek napadených rozhodnutí považoval především závěr, že na pohyblivých dozorcích stanovištích není třeba příslušníky při čerpání přestávek střídat, neboť odporuje vnitřním předpisům věznice. Nebyla také dostatečně objasněna otázka koordinace čerpání přestávek inspektorem dozorcí služby. Podpisy žalobců na denních rozkazech a měsíčních výkazech stvrzující čerpání přestávek ani absence dřívějších stížností nemohou vyloučit nárok na proplacení nevyčerpaných přestávek. I ve vztahu ke strážní službě a žalobci f) není zřejmé, proč není třeba na pohyblivých stanovištích příslušníky střídat. Naopak poukazy žalobců na nošení výstroje po celou dobu služby a zákonnou zakročovací povinnost neshledal krajský soud důvodnými. Ani nepraktičnost trávení přestávky mimo věznici nezakládá sama o sobě nárok na proplacení vykázaných přestávek jako přiměřených dob na jídlo a odpočinek.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobců

[4] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti namítl, že krajský soud nesprávně posoudil otázku přerušitelnosti služby žalobců. Charakter pohyblivých stanovišť podle stěžovatele implicitně vyplývá z vnitřních předpisů. U civilních zaměstnanců také nelze žádat, aby vnitřní předpisy upravovaly jejich čerpání přestávek, ačkoli není pochyb o tom, že k němu dochází. Obdobně je tomu u příslušníků.

[5] Požadavek žalobců na „střídače“, který by pouze čekal, až bude některý z příslušníků čerpat přestávku, je absurdní. Ředitel věznice rozdělením stanovišť na pevná a pohyblivá stanovil, kde je vyžadována přítomnost příslušníků po celou dobu služby (pevná stanoviště) a kde nikoli (pohyblivá stanoviště). Plnění úkolů nebrání, pokud na pohyblivém stanovišti není služba po dobu přestávky vykonávána a případné neodkladné úkoly zastane jiný příslušník. Takové stanoviště však není neobsazené či opuštěné. „Obsazenost“ stanoviště znamená, že je na ně velen příslušník, který na něm plní své služební úkoly. Čerpání přestávek upravuje zákon a nařízení generálního ředitele. Není zapotřebí, aby je upravovaly i interní předpisy pro jednotlivá stanoviště. Stěžovatel odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 1. 2023, č. j. 16 Ad 4/2021-219.

[6] Závěr krajského soudu, podle něhož není citovaný rozsudek č. j. 16 Ad 4/2021-219 na věc přílehlavý, je nepřezkoumatelný. Krajský soud pouze konstatuje skutkové odlišnosti obou věcí ohledně tvrzení příslušníků a míry zjišťování skutkového stavu. V nynější věci však krajský soud ještě uvedl, že podání téhož zástupce zastupujícího příslušníky v různých řízeních jsou paušální a nezohledňují individuální specifika jednotlivých věcí.

[7] Úkolem dozorců není „střežení“ věznice, ale výkon služebních úkolů souvisejících s denním rozvrhem vězňených osob. Dozorci spadají pod pojem správní služby podle § 3

pokračování

odst. 1 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční stráží České republiky. Dozorci vězněné osoby nestřeží, ale vykonávají kontrolu a dohled nad jejich činností. Pokud tedy dozorce „zaskakuje“ za kolegu na jiném stanovišti, není narušeno plnění služebních úkolů ani bezpečnost věznice, podobně jako když např. odchází na oběd vychovatelé. Pohyblivá dozorcí či strážní stanoviště nejsou při čerpání přestávky opuštěná v rozporu s nařízením ředitele věznice. „Podělení“ se o úkoly příslušníky není v rozporu s jejich povinnostmi ani bezpečností ve věznici. Výklad krajského soudu, podle něhož se lze ze stanoviště vzdalovat za účelem plnění služebních povinností, ale při čerpání přestávky je nutná přítomnost zástupce, je absurdní.

[8] Příslušníci čerpající přestávku neopouští své stanoviště svévolně, ale činí tak se souhlasem nadřízeného a v souladu s denním rozkazem vedoucího oddělení. Služba je tím přerušena a nevystřídání příslušníci na přestávce neodpovídají za své stanoviště. I zde stěžovatel odkázal na již citovaný rozsudek č. j. 16 Ad 4/2021-219. Odpovědnost žalobců za stanoviště nebyla v době čerpání přestávky vyvozena. Úvaha, že žalobci při výpovědi užívají pojem „vystřídání“ také v obecnějším významu, podle stěžovatele odporuje obsahu výpovědí, v nichž jej spojují s předáním a převzetím služby a početními prověrkami odsouzených. Proto také zřejmě žalobci při absenci tohoto formálního postupu označili „pouhý“ zástup za nedostatečný.

[9] Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že žalobci při výsleších potvrdili absenci střídání. Například žalobce b) potvrdil jak možnost čerpání přestávky, tak i její koordinaci ze strany inspektora dozorcí služby. K tomu, že pro možnost čerpání přestávky je stěžejní souhlas nadřízeného, nikoli formální střídání, stěžovatel odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 10. 2. 2022, č. j. 59 Ad 3/2021-101. Pro čerpání přestávky je podle judikatury Nejvyššího správního soudu (NSS) podstatné, zda je příslušník po dobu přestávky osvobozen od běžných služebních úkolů, nikoli, zda ji tráví na stanovišti či jinde. Žalobci uvedli, že přestávky nemusí trávit na místě určeném zaměstnavatelem a většinou bývají v jídelně nebo zázemí uzavřeného oddílu. Jak uvedl krajský soud, nemají ani zakázáno opustit objekt věznice. Stěžovateli není zřejmé, jak by příslušníci v jídelně či zázemí mohli plnit běžné služební úkoly (opět poukázal na rozsudek č. j. 16 Ad 4/2021-219). K tvrzení, že střídání jiným příslušníkem není nezbytné, odkázal stěžovatel na rozsudek NSS ze dne 23. 10. 2023, č. j. 3 As 256/2022-37.

[10] Žalobci navíc nekonkretizují svá obecná tvrzení. Závěr krajského soudu, podle něhož jejich podpisy stvrzující čerpání přestávek na denních rozkazech sice ztěžují jejich důkazní situaci, ale nemohou vyloučit nárok na proplacení nevyčerpaných přestávek, pokud se jim ho podaří prokázat jinak, považuje stěžovatel za vnitřně rozporný. Žalobci svůj nárok neprokázali a ani netvrdili konkrétní den, kdy jim byla přestávka zkrácena. K otázce zpochybnění podpisů na denních rozkazech odkázal stěžovatel na výsledky žalobců a na rozsudek č. j. 16 Ad 4/2021-219. Bez nahlášení je téměř nemožné nečerpání přestávky dohledat. Správní orgány posuzovaly, zda výkon služby obecně umožňuje čerpání přestávek na služebních místech zastávaných žalobci.

[11] Stěžovatel odkázal na rozsudek NSS ze dne 18. 4. 2023, č. j. 1 As 272/2022-64, a uvedl, že podání zástupce žalobců nezohledňovala zařazení jednotlivých žalobců a vyjadřovala se pouze obecně. Úkolem správního orgánu je sice zjistit stav věci, o kterém

nejsou důvodné pochybnosti, ale musí se držet v mantinelech vymezených podáním účastníků řízení, stejně jako posléze soud. Žalobci neunesli břemeno tvrzení spjaté s dispoziční zásadou návrhových řízení.

[12] Stěžovatel se domnívá, že skutkový stav byl řádně zjištěn a nárok žalobců se nepodařilo prokázat. Žalobci nejsou ani slabší stranou, neboť jsou zastoupeni advokátem a mohli využít svá procesní práva. Stěžovatel neví, jak jinak může prokázat, že příslušníci na pohyblivých stanovištích mohli čerpat přestávky. Z napadeného rozsudku ani nevyplývá, k čemu krajský soud stěžovatele zavázal a jaké další dokazování má být provedeno.

[13] Žalobci ve vyjádření ke kasační stížnosti setrvali na svém stanovisku. Příslušník nesmí opustit strážní či dozorčí stanoviště ani v případě, že činnost na tomto stanovišti je vykonávána po celém objektu věznice. Je absurdní, aby mohl příslušník svěřený úsek opustit, čerpat přestávku podle svého uvážení a ponechat odsouzené vlastnímu životu. Odkaz na civilní zaměstnance je nepřiléhavý. Stěžovatel nečiní sporným, že střídání jiným příslušníkem ani předávání stanovišť se neprovádí, což nabádá k opuštění stanoviště bez vystřídání. Přílohy denních rozkazů jsou fabulativní a v rozporu s rozpisem strážních a dozorčích stanovišť. Zatímco podle tohoto rozpisu by mělo být střežení nepřetržité (24 hodin), podle přílohy denního rozkazu by bylo střeženo pouze 22 hodin.

[14] Stěžovatel podle žalobců pomíjí řadu jiných rozhodnutí správních soudů. Také nepřiblížil, jaký vnitřní předpis umožňuje přerušit výkon služby na stanovišti, kde má být služba vykonávána nepřetržitě. Strážní ani dozorcí nemohou opustit stanoviště, dokud nebudou vystřídání nebo odvoláni. Případný souhlas nadřízeného k opuštění stanoviště je v rozporu se zákonem a nemůže být splněn. Předání a převzetí služby včetně početní проверки je klíčové. Duplicitní střežení jednou osobou na dvou stanovištích je nemožné. Stěžovatel nevysvětluje, kdo by byl zodpovědný za mimořádnou situaci. Jde o systémovou chybu Vězeňské služby ČR, která trpí nedostatkem příslušníků, a proto není schopna zajistit výkon služby podle vlastních předpisů.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[15] Kasační stížnost je přípustná a projednatelná, není však důvodná.

III. 1 K přezkoumatelnosti napadeného rozsudku

[16] NSS se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Podle stěžovatele krajský soud nedostatečně odůvodnil, proč nepovažoval za přiléhavý rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 16 Ad 4/2021-219.

[17] Je pravdou, že se krajský soud v bodě 51 napadeného rozsudku omezil na poměrně obecné konstatování, že mezi oběma věcmi spatřuje určité skutkové odlišnosti, zejména v tvrzeních jednotlivých příslušníků a míře zjišťování skutkového stavu ze strany správních orgánů. Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu je však třeba posuzovat v celkovém kontextu jeho odůvodnění (usnesení rozšířeného senátu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, bod 29). Krajský soud velmi podrobně vyložil, proč v nynější věci nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Oba rozsudky krajských

pokračování

soudů se navíc týkaly jiných věznic a žalobců. Rozdíl mezi nimi spočíval pouze v odlišném závěru o dostatečnosti zjištění skutkového stavu ve správním řízení, nikoli v protichůdném právním názoru na problematiku čerpání přestávek. Rozdílný výsledek řízení v obou věcech je podle NSS přezkoumatelně odůvodněný. To platí i přesto, že krajský soud současně uznal, že podání zástupce žalobců v různých řízeních se vyznačují jistou mírou paušálnosti či obecnosti (body 26 či 56 napadeného rozsudku). Tato skutečnost sama o sobě nic nevypovídá o tom, v jaké míře byl v řízeních vedených v různých věznicích různými služebními funkcionáři zjištěn skutkový stav, a nevylučuje, aby soud v každé konkrétní věci individuálně posoudil kvalitu provedení dokazování. K věcnému obsahu závěrů citovaného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 16 Ad 4/2021-219 a související judikatury se NSS vyjádří níže.

III. 2 Obecná východiska

[18] Úkolem NSS je posoudit, zda je správný závěr krajského soudu, podle něhož správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. NSS se naopak nemůže věnovat meritu věci projednávané před správními orgány, tedy určení, zda měli žalobci možnost čerpat v rozhodném období přestávky na jídlo a odpočinek, jakkoli k němu stěžovatel i žalobci sklouzávají. K této otázce se totiž krajský soud nevyjádřil. Kasační soud nejprve stručně připomene, jaká kritéria klade právní úprava a navazující judikatura na čerpání přestávky na jídlo a odpočinek podle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru (tedy co mělo být v řízení předmětem dokazování) a jak je v řízení o žádosti příslušníků upraveno dokazování a odpovědnost za řádné zjištění skutkového stavu (tedy *jak* mělo být v řízení vedeno dokazování). Poté v těchto intencích zhodnotí závěry krajského soudu a vypořádá stěžovatelovy kasační námitky.

[19] Podle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru *příslušník má nárok na přestávku ve službě na jídlo a odpočinek, nejdéle po každých 5 hodinách nepřetržitého výkonu služby, jestliže služební funkcionář nerozhodne na žádost příslušníka jinak, a to při trvání směny a) do 9 hodin v rozsahu 30 minut, b) nad 9 hodin v takovém rozsahu, aby jedna přestávka činila 30 minut a ostatní přestávky činily nejméně 15 minut.*

[20] Podle § 60 odst. 2 zákona o služebním poměru *přestávka ve službě na jídlo a odpočinek se nezapočítává do doby služby.*

[21] Podle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru *jde-li o službu, jejíž výkon nemůže být přerušen, musí být příslušníkovi i bez přerušení výkonu služby zajištěna přiměřená doba na jídlo a odpočinek.*

[22] Podle § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru *služební funkcionář je povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí.*

[23] Smyslem § 60 zákona o služebním poměru je poskytnutí přestávky na jídlo a odpočinek, což v případě příslušníků Vězeňské služby ČR znamená přerušování služby. Aby bylo možné konstatovat, že výkon služby příslušníků lze přerušit, musí jim být umožněno čerpat přestávky na jídlo a odpočinek nezpochybnitelným způsobem, formálně v souladu

s právními předpisy a služebními předpisy, případně rozkazy, tak, aby bylo zřejmé, že po celou dobu přestávky nemusí v zásadě plnit žádné služební povinnosti a úkoly spojené se stanovišti, na která jsou veleni, a mohou se věnovat pouze tomu, aby se najedli a odpočinuli si. Čerpání přestávek na jídlo a odpočinek musí také fakticky umožňovat pracovní prostředí a vytíženost příslušníků (rozsudek NSS ze dne 17. 8. 2022, č. j. 9 As 89/2021-65, bod 31). Obdobně chápe institut přestávky na jídlo a odpočinek (resp. přestávky na jídlo a oddech podle pracovněprávních předpisů) i Ústavní soud (nález ze dne 18. 10. 2021, sp. zn. II. ÚS 1854/20) a Soudní dvůr EU (rozsudek ze dne 9. 9. 2021, C-107/19, *Dopravní podnik hl. m. Prahy*).

[24] Podřazení pod § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru ale nevylučuje samo o sobě fakt, že příslušník má v době přestávky na jídlo a odpočinek na sobě výstroj a výzbroj, že ji z praktických důvodů bezpečnostních kontrol tráví přímo ve věznici či že trvá jeho povinnost zasáhnout v případě zcela mimořádných situací (např. útěk vězně), a pro případ takové mimořádné situace má u sebe radiopřijímač (rozsudky NSS ze dne 7. 5. 2020, č. j. 9 As 40/2020-78, bod 26, či ze dne 29. 7. 2022, č. j. 2 As 347/2019-93, bod 35). Jedná se o zákonnou zakročovací povinnost, která příslušníky plní úkoly vězeňské stráže omezuje nejen v době čerpání přestávky, ale dopadá na ně trvale, i mimo dobu služby (§ 7 odst. 3 zákona o Vězeňské a justiční stráž České republiky).

[25] Zákon o služebním poměru zároveň v § 60 odst. 3 počítá s tím, že existuje služba, jejíž výkon nemůže být přerušen. Pod toto ustanovení je třeba zařadit zejména situace, kdy sice příslušník může konzumovat jídlo, je však stále dosažitelný a připravený přerušit přestávku v případě potřeby a služba je zorganizována tak, že taková potřeba běžně nastává (rozsudek NSS č. j. 9 As 89/2021-65, bod 32 a tam citovaná judikatura).

[26] Podle judikatury důraz na fakticitu čerpání přestávek nevyžaduje přezkum (ne)čerpání každé jednotlivé přestávky, často roky nazpět. Pro uplatnění § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru není rozhodné, zda výkon služby byl, či nebyl v každém jednotlivém případě přerušen, ale to, zda to je obecně možné (rozsudek NSS ze dne 8. 11. 2022, č. j. 7 As 187/2022-26, bod 33). Jednotlivé incidenty nečerpání nicméně lze chápat jako faktor, který může ukazovat na (ne)možnost čerpání přestávek z různých objektivních důvodů (tamtéž, bod 34).

[27] K odpovědnosti za řádné zjištění skutkového stavu NSS v minulosti vyložil, že povinnost služebního funkcionáře zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí (§ 180 odst. 1 zákona o služebním poměru), dopadá i na řízení o žádosti příslušníka (rozsudek NSS č. j. 9 As 89/2021-65, bod 41).

III. 3 K řádnému zjištění skutkového stavu

[28] V nynější věci podle krajského soudu není patrné, z čeho správní orgány dovodily závěr, že na pohyblivých dozorčích stanovištích není třeba příslušníky střídat. Skutečnost, že je stanoviště určeno jako pohyblivé, neznamena, že je lze bez dalšího opustit za účelem čerpání přestávky. Naopak, tento závěr je v rozporu s čl. 6 odst. 4 nařízení ředitele věznice č. 36/2018, resp. č. 30/2020, podle něhož při čerpání přestávky nesmí zůstat žádné pracoviště

pokračování

nebo stanoviště opuštěné a bez dozoru (bod 31 napadeného rozsudku). Žalobci byli veleni na jednočlenná stanoviště, z nichž některá měla být střežena nepřetržitě 24 hodin denně. Ze správního spisu neplyne, jak mělo být umožněno čerpání přestávky za současného zajištění obsazenosti stanovišť. Existují proto důvodné pochybnosti, zda bylo organizačně a personálně zajištěno, aby mohli příslušníci přestávky čerpat (tamtéž, bod 32). K otázce koordinace čerpání přestávek se správní orgány spokojily s obecnou výpovědí vedoucího oddělení výkonu trestu (tamtéž, bod 33). Shodné závěry jako u pohyblivých dozorcích stanovišť vztáhl krajský soud i na pohyblivá strážní stanoviště. Ani u nich není zřejmé, proč není příslušníky na těchto stanovištích nutné střídat a jak bylo na nich zajištěno čerpání přestávek (tamtéž, body 40 a 41).

[29] Podle NSS jsou tyto závěry krajského soudu logické, přesvědčivé a odpovídají obsahu správního spisu (zejména interním předpisům v něm založeným) a judikatuře. Úvahy krajského soudu adekvátně odůvodňují závěr, že správní orgány nezjistily skutkový stav v dostatečném rozsahu. Na základě provedení dokazování totiž nelze přijmout spolehlivý závěr o tom, zda ve Věznici V. v rozhodném období existovalo organizační, technické, resp. technologické zabezpečení čerpání přestávek a zda chyběla omezení, jež by objektivně znemožňovala čerpat celou přestávku v zákonné délce a standardu podle vlastního uvážení (rozsudek NSS č. j. 7 As 187/2022-26, bod 32).

[30] V částečně obdobné věci týkající se téže věznice a období let 2015 až 2018 zamítl NSS rozsudkem ze dne 30. 5. 2023, č. j. 8 As 248/2021-116, kasační stížnost žalovaného. Shodně jako v nynější věci i tam krajský soud stěžovateli vytkl, že závěr, podle něhož příslušníky na pohyblivých stanovištích nebylo třeba střídat, neměl oporu ve správním spise, s čímž se NSS ztotožnil. V nynější věci lze dospět k podobným závěrům.

[31] K jednotlivým kasačním námitkám uvádí NSS následující. Pokud stěžovatel namítá, že žalobci neunesli břemeno tvrzení spjaté s dispoziční zásadou návrhových řízení, nesprávně ztotožňuje dispoziční zásadu se zásadou projednací. Dispoziční zásada (a k ní opačná zásada oficiality) se vztahuje ke způsobu zahájení řízení, jeho předmětu a trvání (Kopecký, M. *Správní právo. Obecná část*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 360). Oproti tomu zásada projednací (a k ní opačná zásada vyhledávací) se vztahuje k odpovědnosti za shromažďování důkazů a dalších podkladů pro rozhodnutí (tamtéž, s. 366).

[32] Nynější správní řízení je ovládáno zásadou dispoziční, neboť bylo zahájeno žádostí žalobců [§ 178 odst. 1 a § 178 odst. 2 písm. a) zákona o služebním poměru], kterou také žalobci vymezili předmět řízení, tedy uvedli, čeho se domáhají (§ 175 odst. 2 zákona o služebním poměru). Konkrétně šlo o proplacení přestávek ve službě za období od 12. 4. 2019 do 12. 4. 2022 jako přiměřených dob na jídlo a odpočinek podle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru.

[33] Toto správní řízení však neovládá zásada projednací, nýbrž zásada vyhledávací. Odpovědnost za řádné zjištění skutkového stavu v souladu s § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru nese služební funkcionář (již citované rozsudky NSS č. j. 9 As 89/2021-65, bod 41, a č. j. 2 As 347/2019-93, bod 36). Pokud stěžovatel tvrdí, že žalobci neunesli důkazní břemeno, neodpovídá to právnímu rámci, v němž dané správní řízení probíhá. Jak již NSS uvedl v rozsudku ze dne 25. 7. 2019, č. j. 1 As 181/2018-29, bodě

19, ani případné nesplnění povinnosti součinnosti účastníka řízení spočívající v povinnosti označit důkazy na podporu svých tvrzení podle § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nezabývá správní orgán povinnosti zjistit podstatný skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobci navíc již v návrhu na zahájení správního řízení navrhli provedení řady důkazů.

[34] NSS nepomíjí, že i uplatnění zásady vyhledávací, resp. zásady materiální pravdy podle § 3 správního řádu, má své meze (usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, bod 38, nebo rozsudky NSS ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016-37, bod 17, ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018-34, bod 23, či ze dne 31. 3. 2020, č. j. 8 Azs 328/2019-25, bod 14). Tyto limity vyhledávací činnosti správního orgánu však judikatura spojuje se situacemi, kdy jde o informace, jimiž disponuje pouze účastník řízení, a správní orgán nemá rozumný způsob, jak si je bez jeho součinnosti (§ 50 odst. 2 věta druhá správního řádu) opatřit. Pokud ale v nynější věci mělo být předmětem dokazování to, jakým způsobem v obecné rovině fakticky probíhá služba ve Věznici V., jde o problematiku, k níž disponují relevantními podklady především právě služební funkcionáři, popřípadě si je mohou snadno opatřit. Námitka, že žalobci neunesli své důkazní břemeno, popřípadě neposkytli v řízení dostatečnou součinnost, proto není důvodná.

[35] Podle stěžovatele z napadeného rozsudku nevyplývá, k čemu jej krajský soud zavázal a jaké další dokazování má být provedeno. To však neodpovídá odůvodnění napadeného rozsudku, které obsahuje podrobné instrukce o tom, jaké skutečnosti mají správní orgány v dalším řízení objasnit (zejm. body 35 a 41). Krajský soud stěžovateli uložil, aby v dalším řízení blíže objasnil faktické fungování systému čerpání přestávek na jídlo a odpočinek a jejich organizační a personální zajištění. Poukázal i na nedostatečnost konkrétních důkazních prostředků, např. že vedoucímu oddělení výkonu trestu nebyly položeny žádné doplňující otázky, a jeho výpověď tak zůstala v rovině obecných konstatování souladu organizace služby s vnitřními a právními předpisy (bod 33 napadeného rozsudku). Ani tato kasační námitka není důvodná.

[36] Stěžovatel také nesouhlasí s bodem 34 napadeného rozsudku, podle něhož skutečnost, že žalobci stvrdili čerpání přestávek svými podpisy na denních rozkazech a výkazech služeb, nemůže vyloučit jejich nárok, pokud se jim ho podaří prokázat jinak. Tento závěr krajského soudu je nutné dílčím způsobem korigovat (usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007-75, č. 1865/2009 Sb. NSS, bod 76). Je totiž třeba hovořit o tom, že *se tento nárok podaří prokázat jinak*, nikoli že *se jim tento nárok podaří prokázat jinak*. Jak NSS vysvětlil výše, žalobce v tomto správním řízení důkazní břemeno v pravém slova smyslu netíží, neboť za řádné zjištění skutkového stavu je odpovědný služební funkcionář. Závěr, že formální stvrzení čerpání přestávek nemá vliv na pozdější zjištění skutečného charakteru služby, však především vychází z judikatury NSS (rozsudek ze dne 26. 8. 2020, č. j. 8 As 160/2018-42, body 24 a 25). Ani tato námitka není důvodná. Lze dodat, že opačný závěr v bodech 102 a 103 rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 16 Ad 4/2021-219, na který poukázal stěžovatel, je v rozporu s judikaturou NSS.

[37] Podle stěžovatele z příslušných interních předpisů implicitně plyne, že není nezbytné střídat příslušníky na pohyblivých stanovištích. Pohyblivá stanoviště jsou podle něj taková, na nichž není vyžadována přítomnost příslušníků po celou dobu služby, na rozdíl

pokračování

od pevných stanovišť. Postačí tedy, pokud úkoly na daném stanovišti dočasně zastane příslušník velený na jiné stanoviště. NSS však souhlasí s krajským soudem, že takový závěr (alespoň prozatím) nemá oporu v provedeném dokazování a v podkladech obsažených ve správním spise (body 32, 40 a 41 napadeného rozsudku).

[38] Krajský soud přílehavě odkázal na čl. 6 odst. 4 nařízení ředitele věznice č. 36/2018 a č. 30/2020, podle něhož „*při čerpání přestávky na jídlo a oddech nebo přestávky na jídlo a odpočinek nesmí zůstat žádné pracoviště nebo stanoviště opuštěné a bez dozoru*“. NSS souhlasí s tím, že správní orgány přesvědčivě neobjasnily, jakým způsobem je tento požadavek v praxi naplňován. Stěžovatel má pravdu, že úkoly plněné dozorcí na oddělení výkonu trestu jsou odlišné od úkolů svěřených strážným na oddělení vězeňské stráže a že mezi nimi rozlišuje i zákon (§ 3 či § 7 zákona o Vězeňské a justiční stráži České republiky). To však nic nemění na tom, že se citované ustanovení nařízení ředitele věznice vztahuje na oba typy stanovišť.

[39] NSS nepřisvědčil ani námitce, že absence nutnosti střídání příslušníků má bez dalšího vyplývat z určení příslušného stanoviště jako *pohyblivého* (v podrobnostech bod 31 napadeného rozsudku). Poukazuje také na § 89 odst. 2 nařízení stěžovatele č. 5/2016 o zaměstnancích a příslušnících Vězeňské služby České republiky zabezpečujících výkon vazby, výkon trestu odnětí svobody a výkon zabezpečovací detence, podle něhož „*podle druhu a způsobu obsazování se dozorcí stanoviště člení na: a) vnější, b) vnitřní, c) pevná, d) pohyblivá, e) stálá, f) dočasná*“. Obdobnou formulaci obsahuje i § 103 odst. 2 nařízení č. 2/2022 téhož názvu. Pokud má podle stěžovatele nezbytnost stálé přítomnosti příslušníka plynout pouze z toho, zda jde o stanoviště pevné či pohyblivé, vyvstává otázka, jaký má smysl vedle toho rozlišovat ještě stanoviště stálá a dočasná. Obdobně jsou přitom upravena i stanoviště strážní (§ 36 odst. 1 nařízení stěžovatele č. 23/2014, o vězeňské a justiční stráži, resp. § 36 odst. 1 shodně nazvaného nařízení č. 33/2019).

[40] U námitek, že po dobu čerpání přestávky se mohou příslušníci „podělit“ o více stanovišť, NSS ve shodě s krajským soudem neshledává oporu v podkladech obsažených ve správním spise ani pro tento závěr. Naopak, jak upozornil i krajský soud, podle příslušných nařízení stěžovatele nelze bez souhlasu ředitele věznice stanovit nižší počet příslušníků velených na jednotlivá stanoviště (bod 41 napadeného rozsudku). Toto pravidlo ostatně reflektuje i rozpis jednotlivých dozorcích stanovišť: „*Vyšší počet příslušníků na jednotlivé stanoviště lze stanovit Denním rozkazem vedoucího oddělení výkonu trestu. Bez souhlasu Ředitele věznice V. nelze určit nižší počet příslušníků, měnit ani rušit zásady a rozmístění dozorcích stanovišť.*“ Krajský soud v bodě 31 rozsudku přílehavě poukázal i na § 4 písm. c) nařízení stěžovatele č. 5/2016, podle něhož je příslušník zařazený k výkonu dozorcí služby povinen „*vykonávat službu na určeném stanovišti nebo na vymezeném úseku*“ a „*neopouštět stanoviště nebo vymezený úsek bez souhlasu nadřízeného nebo dokud nebude vystřídán nebo odvolán*“.

[41] Stěžovatel namítá, že příslušníci při čerpání přestávky opouští stanoviště se souhlasem nadřízeného. Závěry správních orgánů však neposkytují odpověď na to, jak je pak zajištěno mj. dodržování požadavku, aby stanoviště nezůstalo opuštěné a bez dozoru (bod 32 napadeného rozsudku). Shodný závěr vyslovil NSS ve vztahu k téže věznici v již citovaném rozsudku č. j. 8 As 248/2021-116 (bod 61). Dále není zřejmé (a ani stěžovatel

to ve své námitce nepřibližuje), kde krajský soud vyjádřil závěr, že se lze ze stanoviště vzdalovat za účelem plnění služebních povinností, ale při čerpání přestávky je nutná přítomnost zástupce. Napadený rozsudek naopak klade důraz na ustanovení vnitřních předpisů, podle nichž nelze stanoviště bez dalšího opustit (body 32 a 33).

[42] Podle stěžovatele není třeba, aby vnitřní předpisy vztahující se k jednotlivým stanovištím explicitně upravovaly čerpání přestávek, neboť to plyne ze zákona a obecnějších vnitřních předpisů. V obecné rovině lze souhlasit s tím, že nárok na čerpání přestávky a povinnost ji poskytnout (nejde-li o službu, jejíž výkon nemůže být přerušen) plyne bez dalšího ze zákona o služebním poměru. To ostatně vyplývá i z bodu 95 rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, č. j. 16 Ad 4/2021-219, který stěžovatel citoval. Jak ale uvedl NSS v bodě 32 rozsudku č. j. 7 As 187/2022-26, závěr o faktické možnosti čerpání přestávek – zajištěné skutečnými i normativními opatřeními (služebními předpisy) – je nezbytný pro přijetí závěru, zda se jedná či nejedná o výkon služby, jejíž výkon nemůže být přerušen podle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru. Pokud tedy podklady ve správním řízení nerozptýlily pochybnost o tom, zda normativní opatření platná ve Věznici V. ve svém celku umožňovala žalobcům čerpat přestávky na jídlo a odpočinek, zejména pokud jde o povinnost neponechat stanoviště opuštěná a bez dozoru, nelze přijmout závěr, že byl dostatečně zjištěn skutkový stav.

[43] NSS ve shodě se žalobci neshledává jako případný ani stěžovatelův odkaz na čerpání přestávek civilními zaměstnanci věznice. Ve správním řízení k němu nebyly přijaty žádné bližší závěry. Z nařízení ředitele věznice č. 36/2018 a č. 30/2020 však vyplývá, že tyto vnitřní předpisy na civilní zaměstnance kladou obdobně striktní nároky jako na příslušníky. Pokud stěžovatel namítá, že civilním zaměstnancům také nikdo přímo nestanovil, zda musí být vystřídáni, přehlíží čl. 6 odst. 3 těchto nařízení ředitele věznice: *„Čerpání přestávky na jídlo a oddech nebo přestávky na jídlo a odpočinek v jednotlivých odděleních stanoví příslušný vedoucí zaměstnanec nebo služební funkcionář tak, aby došlo k vystřídání všech zaměstnanců nebo příslušníků při zachování zásady – dodržet přiměřený počátek doby přestávky na jídlo a oddech při řádném zajištění stanovených úkolů.“*

[44] Ohledně námitky, že požadavek žalobců na „střídače“ je absurdní, lze poukázat na to, že v jiných věcech týkajících se služebního poměru NSS již několikrát organizační opatření spočívající v zajištění zastupujících příslušníků zmiňoval jako jednu z možností, jak plánování přestávek na jídlo a odpočinek zajistit (rozsudky ze dne 18.7.2019, č. j. 8 As 260/2018-43, bod 28, či ze dne 30.7.2019, č. j. 4 As 96/2019-33, bod 43). Byť samozřejmě nemusí jít o jediné možné organizační řešení, nejde o řešení absurdní.

[45] Stěžovatel také ohledně možnosti střídání odkazuje na bod 41 rozsudku NSS č. j. 3 As 256/2022-37. Vedle faktu, že jde o posuzování služby v odlišné věznici (Vazební věznice Olomouc), stěžovatel především pominul, že závěry citovaného rozsudku se vztahují ke službě inspektora strážní služby, nikoli řadového strážného (*„nevyžaduje nepřetrženou přítomnost tohoto příslušníka vězeňské služby, jako tomu bývá například na pozici strážného“*). Krajský soud v nyní napadeném rozsudku ve vztahu ke službě žalobce f) na pozici inspektora strážní služby shledal skutkový stav jako dostatečně zjištěný (bod 42) a pochybnosti vyslovil pouze ve vztahu ke službě žalobce f) v pozici řadového strážného

pokračování

(bod 41). Jeho závěry jsou tedy i z hlediska konkrétních skutkových zjištění v souladu s rozsudkem NSS č. j. 3 As 256/2022-37.

[46] NSS na rozdíl od stěžovatele nepovažuje za nepodložený ani poukaz krajského soudu, že v kontextu výsledků jednotlivých žalobců a dalších svědků docházelo k jistému terminologickému zmatení, neboť pojem „vystřídání“ byl užíván v různých významech, tj. vedle početní prověrky a formálního předání stanoviště i ve významu neformálního zastoupení (bod 30 napadeného rozsudku). To je patrné např. z výpovědi žalobce a), který zjevně odlišuje vystřídání na straně jedné a provedení početní prověrky, předání radiostanice a knihy předání a převzetí služby na straně druhé (č. l. 32 spisu ředitele věznice). Ve svém důsledku je ale podstatné především to, že krajský soud nespojuje své pochybnosti o dostatečnosti zjištění skutkového stavu ohledně možnosti čerpání přestávek výlučně s absencí formálního předání stanoviště, ale vždy vedle sebe rovnocenně staví jak formální předání, tak „pouhé“ odvolání nadřízeným či jeho souhlas (bod 32 napadeného rozsudku). Zároveň krajský soud souhlasně odkázal na rozsudek téhož soudu č. j. 59 Ad 3/2021-101, bod 82, od něhož se měl podle stěžovatelova názoru v této otázce odchýlit. Podle NSS jsou však závěry obou rozsudků v souladu.

[47] Podle stěžovatele žalobce b) ve výpovědi potvrdil možnost čerpání přestávek i jejich koordinace ze strany inspektora dozorčí služby. Tím se patrně pokouší vyvrátit závěr krajského soudu, podle něhož všichni žalobci shodně vypověděli, že nebyli střídáni (bod 29 napadeného rozsudku). Je pravdou, že žalobce b) při výslechu sdělil: *„Dozorčí stanoviště mohu opustit s tím, že informuji svého nadřízeného (VIDS) a je zajištěno moje vystřídání nebo zastoupení jiným příslušníkem po dobu mé nepřítomnosti.“* (č. l. 38 spisu ředitele věznice). O dvě otázky dříve však tentýž žalobce uvedl: *„Přestávky nemáme možnost vyčerpat v kuse, nemá nás kdo vystřídat [...]“*, v další odpovědi pak: *„Přes týden (PO – PÁ) situace často neumožňuje vyčerpat zákonnou přestávku v jednom kuse, zpravidla je nutno přizpůsobit čerpání přestávek momentální situaci.“* Na dotaz, zda může nakládat s přestávkou podle vlastní úvahy, žalobce b) odpověděl pouze: *„Nemůžu.“* (č. l. 39 spisu ředitele věznice).

[48] Stěžovatel také poukazuje na závěry rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 16 Ad 4/2021-219, který v bodě 106 (poměrně stroze) zdůrazňuje, že v tamní věci žádný ze žalobců netvrdil, že by po dobu, kdy čerpal stanovenou přestávku, došlo na stanovišti, k němuž byl denním rozkazem velen, k situaci, za kterou byl volán k odpovědnosti. V tom stěžovatel spatřuje paralelu s nynější věcí. Pokud NSS opět pomine, že se jedná o rozsudek týkající se odlišné věznice a odlišných žalobců, lze odkázat na to, že v nynější věci žalobci při výsleších opakovaně uváděli, že v průběhu svých přestávek plnili služební úkoly na svém stanovišti. Pokud stěžovatel a krajský soud „voláním k odpovědnosti“ míní nikoli návrat k plnění služebních povinností, ale uplatnění kázeňské odpovědnosti (které žalobci v nynější věci popřeli), je podle NSS taková skutečnost pouze velmi slabou indicií o skutečném fungování služby ve Věznici V. Ostatně pokud by služba žalobců skutečně měla charakter nepřerušitelné služby, jak tvrdí, a žalobci by vždy splnili svou povinnost vrátit se ihned k plnění služebních úkolů, nebyl by k uplatňování kázeňské odpovědnosti důvod, ač by jejich služba spadala pod § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru. Ostatně v tomto směru se vyjádřil například žalobce f), který na dotaz, zda byl někdy kázeňsky projednáván za to, že by se z důvodu čerpání přestávky nedostavil k řešení mimořádné situace, odpověděl: *„Vždycky jsem se na místo dostavil.“* (č. l. 60).

[49] Stěžovatel dále uvádí, že žalobci podle svých výpovědí tráví přestávky v jídelně či v zázemí uzavřeného oddílu, a proto mu není jasné, jak by na těchto místech mohli plnit služební úkoly. K tomu lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 4. 10. 2022, č. j. 7 As 53/2022-41, bod 23, podle něhož situace, kdy příslušník sice čerpá přestávku, ale při jejím čerpání za něj neexistuje zástup, čerpá příslušník přestávku s vědomím, že jeho absence ohrožuje chod věznice. Tím se dostává do stavu trvalé ostražitosti, kterou judikatura Soudního dvora EU chápe jako objektivní omezení přestávky, jež z ní činí pracovní dobu (v českém právu nutnou dobu na jídlo a odpočinek, která je součástí pracovní doby).

[50] Jak uvedl Soudní dvůr EU v bodě 48 rozsudku ze dne 9. 3. 2021, C-344/19, *Radiotelevizija Slovenija*, doba pracovní pohotovosti, během níž je lhůta uložená pracovníkovi pro návrat do práce omezena na několik minut, musí být v zásadě považována v plném rozsahu za „pracovní dobu“ ve smyslu příslušné směrnice, protože v takovém případě je pracovník v praxi značně odrazen od plánování jakékoli, byť krátké, odpočinkové aktivity. I návštěva jídelny či konzumace jídla v zázemí věznice tedy může za určitých okolností představovat dobu služby, jestliže je příslušník kdykoli odvolatelný zpět k plnění pracovních úkolů v řádu jednotek minut, a nemůže se proto věnovat vlastním zájmům (bod 56 citovaného rozsudku). Stěžovatel k této otázce odkazuje na úvod bodu 104 rozsudku č. j. 16 Ad 4/2021-219, v němž Krajský soud v Ústí nad Labem považoval za rozhodné pouze to, že žalobci v jeho věci měli možnost pobývat po dobu přestávky i jinde než na svém stanovišti. Podle NSS je s ohledem na závěry judikatury Soudního dvora EU nutné posuzovat nejen to, kde se příslušníci fyzicky nacházeli, ale i to, zda museli být kdykoli připraveni se vrátit k plnění služebních úkolů za podmínek vymezených judikaturou.

[51] NSS dodává, že si je vědom, že směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/88/ES, k níž se Soudní dvůr EU v uvedené věci vyjadřoval, se ve smyslu svého čl. 1 odst. 3 ve spojení s čl. 2 odst. 2 směrnice Rady 89/391/EHS nemusí ve vztahu k příslušníkům bezpečnostních sborů uplatnit v plném rozsahu („*Tato směrnice se nevztahuje na činnost určitých veřejných služeb, například ozbrojených sil nebo policie, nebo na určité činnosti civilní ochrany, jejichž zvláštní povaha odporuje této směrnici. V těchto případech musí být s ohledem na cíle této směrnice zajištěna v co největší míře bezpečnost a ochrana zdraví zaměstnanců.*“; „*This Directive shall not be applicable where characteristics peculiar to certain specific public service activities, such as the armed forces or the police, or to certain specific activities in the civil protection services inevitably conflict with it. In that event, the safety and health of workers must be ensured as far as possible in the light of the objectives of this Directive.*“) NSS však již v minulosti opakovaně judikaturu Soudního dvora EU ke směrnici 2003/88/ES považoval za relevantní i ve věcech týkajících se příslušníků bezpečnostních sborů (rozsudky č. j. 9 As 89/2021-65, bod 33, či č. j. 7 As 53/2022-41, bod 23). Nevidí tedy důvodu neučinit tak i v nynější věci.

[52] Stěžovatel dále obecně poukazuje na to, že žalobci nejsou slabší stranou, neboť jsou zastoupeni advokátem a mohli využít svá procesní práva. Podle NSS krajský soud stěžovateli ani řediteli věznice nevytkl, že by žalobcům neumožnili uplatňovat procesní práva. V odkazu krajského soudu na to, že žalobci jsou slabší stranou (bod 26 napadeného rozsudku), NSS neshledává nic nepatřičného. Ostatně v rozsudku ze dne 19. 2. 2015, č. j. 6 As 171/2014-46, bodě 20, kasační soud příslušníky za slabší stranu služebního poměru výslovně označil.

pokračování

[53] NSS pro úplnost dodává, že si je vědom svého nedávného rozsudku ze dne 22. 3. 2024, č. j. 9 As 51/2023-53. Devátý senát zamítl kasační stížnost skupiny příslušníků proti zde opakovaně citovanému rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 16 Ad 4/2021-219. V bodě 58 rozsudku dospěl k závěru, že bylo zajištěno střídání příslušníků, popř. mohla jejich stanoviště zůstat neobsazena. Tento závěr však byl vysloven pouze ve vztahu k Věznici Nové Sedlo, jejíž interní normy výslovně stanovily, že příslušníci na pohyblivých strážních stanovištích se mají vzájemně střídát a že tato stanoviště mohla zůstat dočasně bez fyzicky přítomného příslušníka. V nynější věci však takový závěr z interních předpisů Věznice V. nevyplýval (shodně bod 31 napadeného rozsudku). Proto NSS ve shodě s předchozím rozsudkem týkajícím se Věznice V. (rozsudek č. j. 8 As 248/2021-116) dospěl k závěru, že skutečné fungování organizačního zabezpečení čerpání přestávek dosud nebylo uspokojivě objasněno.

IV. Závěr a náklady řízení

[54] NSS kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

[55] Neúspěšný stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti; toto právo naopak náleží procesně plně úspěšným žalobcům (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Náklady řízení spočívají v odměně advokáta za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, která činí 3 100 Kč. Jelikož se jednalo o společný úkon při zastupování šesti žalobců, náležela by advokátovi v souladu s § 12 odst. 4 advokátního tarifu za každou takto zastupovanou osobu mimosmluvní odměna snižená o 20 %, tedy 2 480 Kč.

[56] NSS se nicméně rozhodl následovat přístup krajského soudu, který po poučení o možnosti tohoto postupu (rozsudek NSS ze dne 25. 6. 2008, č. j. 1 Ans 4/2008-62) podle § 60 odst. 7 s. ř. s. náhradu nákladů řízení přiznal v rozsahu odpovídajícímu zastupování jednoho žalobce na úseku dozorčí služby a jednoho žalobce na úseku strážní služby (body 55 až 57 napadeného rozsudku). Takto snižená náhrada nákladů řízení je přiměřená i v řízení o kasační stížnosti, neboť zástupce žalobců ve společném vyjádření za všechny žalobce argumentoval pouze obecným charakterem strážní či dozorčí služby a nevěnoval se individuální situaci jednotlivých žalobců (nález Ústavního soudu ze dne 17. 5. 2016, sp. zn. IV. ÚS 529/16, bod 19).

[57] Odměna advokáta tak činí 4 960 Kč (2 x 2 480 Kč), k níž je třeba připočíst 300 Kč jako náhradu hotových výdajů na jeden úkon právní služby podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zástupce žalobců je plátcem DPH, a proto se náklady řízení zvyšují o částku odpovídající této dani na celkových 6 365 Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.; zaokrouhleno podle § 146 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád). Na každého ze šesti žalobců tedy připadá částka **1 060,83 Kč**. Stěžovatel je povinen tuto částku zaplatit každému ze žalobců do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám jejich zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. září 2024

Tomáš Kocourek
předseda senátu